

Hãy Nắm Lấy Tay Anh

Contents

Hãy Nắm Lấy Tay Anh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	5
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9	10
10. Chương 10	13
11. Chương 11	14
12. Chương 13	15
13. Chương 14	16
14. Chương 15	17

Hãy Nắm Lấy Tay Anh

Giới thiệu

Trái tim Gia Hân tự dưng thấy ấm áp lên hẳn khi nhìn thấy anh, ánh mắt cô nhìn anh cũng có phần hơi khác, chẳng biết anh có đủ nhạy cảm để nhận ra không.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-nam-lay-tay-anh>

1. Chương 1

Trái tim Gia Hân tự dưng thấy ấm áp lên hẳn khi nhìn thấy anh, ánh mắt cô nhìn anh cũng có phần hơi khác, chẳng biết anh có đủ nhạy cảm để nhận ra không.

Anh từng nói với một người về cô: “Ánh sáng của cô bé nhẹ dịu như một ngôi sao, không phải ngôi sao không đủ sáng, chỉ vì ngôi sao ấy đã bị ánh mặt trời che lấp đi thôi, đến khi màn đêm buông xuống ngôi sao ấy sẽ thấp sáng cả bầu trời.”

Nhất Minh lớn lên bên Gia Hân từ nhỏ, là “thanh mai trúc mã”, gia đình hai bên cũng thân nhau như anh em ruột. Từ thời Gia Hân còn lẫm chẫm bước đi từng bước, cô đã quen với việc có một người anh hơn mình tám tuổi, luôn yêu chiều, nâng niu, chiều chuộng cô. Khi cô còn bé, mỗi lần Gia Hân khóc, anh đều bế cô, công cô, kể chuyện cười cho cô nghe. Đến lúc Gia Hân lớn lên – khi cô bắt đầu biết khóc vì những thứ tình cảm đơn phương đầu đời, anh tình nguyện làm “thùng rác” miễn phí của cô, dùng danh nghĩa một ông anh trai, âm thầm gánh hết những nỗi buồn của cô. Người đó làm cô đau bao nhiêu, anh lại làm vết thương ấy lành lại, để rồi tự gánh lấy nỗi đau ấy về mình bấy nhiêu.

Anh đã yêu cô từ rất lâu, rất rất lâu, chính xác được bao nhiêu năm thì Minh chẳng còn nhớ nữa. Lần đầu tiên phát hiện ra tình cảm của mình, anh đã phải đấu tranh với bản thân rất nhiều, chỉ để xác định đó là cảm giác quá quen, quá thân thuộc hay chính xác là tình yêu. Thời gian sẽ là lời giải đáp tốt nhất. Mùa hè năm ấy, Minh lần đầu tiên xách hành lý, đi trên đôi chân của mình, bắt đầu một cuộc sống tự lập. Những ngày tháng học Đại học ở Pháp, có một người luôn trở thành động lực thôi thúc Minh cố gắng không ngừng.

Bao nhiêu năm anh đi học xa, hết Đại học lại đến Cao học, mặc dù rất ít gặp nhau – chủ yếu là giữ liên lạc qua mạng, nhưng tình cảm trong Minh chưa từng thay đổi. Anh không hiểu ở Gia Hân có điểm gì đặc biệt thu hút anh đến vậy. Cô chỉ là một cô gái bình thường, chẳng có gì nổi bật, vụng về, lại lười biếng, thậm chí chẳng có tí khái niệm gì về cái gọi là “nữ công gia chánh”. Nhưng cứ mỗi lần nhắc đến cái tên ấy, nhớ đến gương mặt ấy, Minh lại không ngăn được mình nở một nụ cười, phát hiện ra trái tim mình vẫn luôn lỡ mất một nhịp, và lại luôn nhớ về hình ảnh một cô bé 13 tuổi, tóc thắt bím hai bên, nhút nhát ôm lấy chân anh gào khóc gọi “Anh trai” ngày anh đi du học. Dù chỉ là “Anh trai”, nhưng chỉ cần cô bé ấy muốn anh ở bên cô, anh đã mãi nguyện lắng rồi.

Cô chưa một lần nhận ra... anh luôn đứng một chỗ nhìn cô, đợi cô. Không phải vì Gia Hân vô tâm, mà bởi cô đã quá quen với cái danh nghĩa “anh trai – em gái” từ thuở bé, cái khoảng cách từ một bức tường ngăn cách vô hình khiến Gia Hân không bao giờ hiểu được những câu nói ẩn ý của Minh.

Mùa đông 2011.

Đã 7 năm kể từ ngày anh đặt chân lên thủ đô Paris hào nhoáng và xinh đẹp. Anh không còn là một đứa trẻ nữa, cuối cùng Minh cũng trưởng thành, đã bước chân ra ngoài xã hội, đi làm được một năm; còn cô cũng đã là sinh viên Đại học năm thứ ba. Thời gian làm thay đổi nhiều thứ, nhưng có một số thứ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Bắt đầu từ khi Gia Hân đặt chân vào ngưỡng cửa trường đại học, Minh năm lần bảy lượt bóng gió về tình cảm của mình, thăm dò suy nghĩ của Gia Hân. Nhưng chưa bao giờ Gia Hân hiểu được sự thật đằng sau những lời anh nói, cô lúc nào cũng nghĩ đó là những câu nói đùa.

MingMing: Đạo này còn “tim đập chân run” với hot boy nào không?

XingXing: Không, em hết rồi.

XingXing: Mùa đông năm nay đang cô đơn gần chết đây. Tim em sắp hóa thành đá rồi Minh à.

MingMing: Thế để anh về làm hoàng tử của em nhé!

XingXing: Đồ dở hơi này, đừng đùa như thế nữa. Em chẳng tin đâu.

MingMing: Anh có đùa đâu. Anh nghiêm túc mà.

XingXing: Nghiêm túc mà nói chuyện qua Y!M thế này à?

MingMing: Thế nói chuyện qua Y!M là không nghiêm túc hả? Nếu em thích một người em không thể gặp, em nói với người ấy qua Y!M, nghĩa là ko nghiêm túc hả?

XingXing: Kệ anh đấy. Hâm, em đi ngủ đây.

2. Chương 2

Từ bé đến giờ, chưa bao giờ Gia Hân nghĩ đến chuyện Minh thích cô, bởi lúc nào cô cũng thấy anh có người yêu bên Pháp. Thú thật là cô không quan tâm lắm đến chuyện tình cảm của anh, bởi từ khi trưởng thành, cấp hai, rồi lên cấp ba, Gia Hân cũng háo hức theo đuổi chuyện say nắng của bản thân. Hơn nữa, khoảng cách xa như thế, cả không gian lẫn thời gian...có nằm mơ Gia Hân cũng không nghĩ đến. Nhưng từ lần cuối cùng anh tỏ tình với cô qua mạng, rồi thi thoảng nửa đêm gọi điện đòi nói chuyện với cô suốt đêm, Gia Hân bắt đầu hoang mang thật sự. Nhất là sau vụ anh cãi nhau với cô sau ngày Halloween, Gia Hân mới hơi tin vào lời tỏ tình ẩn ý của anh.

Halloween.

MingMing: Anh vừa xem ảnh em đi party Halloween. Ăn mặc thế mà được à?

XingXing: Beautiful witch mà anh. Hơn nữa, em gái anh lớn rồi, cho em điệu đà một tí chứ :P

MingMing: Hở hang như thế chỉ tổ kêu ong gọi bướm :-w. Anh biết thừa ý đồ của em :-w

XingXing: Em chẳng có ý đồ gì hết ;))

MingMing: Còn ko phải gây sự chú ý của hần ta sao :-?

XingXing: Hehe bị anh bắt bài rồi :>

MingMing: Lần sau ko được phép ăn mặc như thế nữa!!!

XingXing: Chuyện riêng của em chứ >:P

XingXing: Thôi, ko nói chuyện vs anh nữa. Em đi chúc mừng sinh nhật một người rồi đi ngủ đây.

MingMing: Đứng lại đây cho anh. Lần nào cũng có bài chuẩn như thế. Ko được đi.

Minh còn chưa nói xong thì Gia Hân đã out ngay lập tức. Lần nào cũng thế, cứ anh trêu chọc hoặc nói gì khiến Gia Hân cứng họng, không đầu khẩu lại được thì cô liền đánh bài chuẩn, out ngay khiến anh chẳng thể làm gì được. Nhưng lần này anh không thể tha cho cô được. Minh gọi điện về Việt Nam, 12h đêm, điện thoại Gia Hân rung lên bần bật. Cô vừa mở máy thì đã nghe một tràng, giọng Minh vọng ra từ điện thoại vừa giận dữ, vừa lạnh lùng, chưa bao giờ cô chứng kiến anh tức đến như thế. Tức cái gì chứ, người tức phải là cô, hôm nay ăn mặc như thế, trang điểm như thế mà chẳng gặp được “người trong mộng”. Anh mắng cô cái quái gì vậy? Gia Hân ầm ục định cãi, nhưng Minh quát liên tục khiến cô không tìm được khoảng trống để xen vào. Bình thường đối với Gia Hân, anh rất hiền, nhưng khi anh tức giận thế này, dù muốn cúp máy, Gia Hân cũng không dám. Giọng nói đanh thép của anh toát ra cái uy rất lớn với cô. Cô cá là bây giờ trán Minh đang nhăn hết lại. Thôi vậy, cô để điện thoại ra xa, cho anh tự nói một mình. Đến 10 phút sau Gia Hân mới nhấc máy lên.

- Anh nói xong chưa?

- Anh lo cho em. – Giọng Minh trầm xuống.

- Không cần anh lo mà. Em có làm sao đâu. Chỉ là trang điểm một chút, ăn mặc hơi ngán một chút. Người yêu anh chẳng toàn những chị phóng khoáng dã man, sao không thấy anh ý kiến gì?

- Hiện giờ anh không có người yêu. – Minh gần như tiếng.

- Uh thì người yêu cũ. Tóm lại là chẳng hiểu tại sao anh phải cáu như thế với em cả? Con gái ăn mặc đẹp là chuyện bình thường mà.

- Em không hợp với phong cách đấy đâu!

- Thì bây giờ em thay đổi. Em muốn thay đổi vì người em thích.

- Nhưng anh ta có đến đâu, Kiên có đến đâu. – Minh hơi gắt.

- Làm sao em biết trước được anh ấy không đến? Anh cứ thế này em sẽ tưởng anh ghen thật đấy!

- Anh đang ghen thật mà. – Minh trầm giọng xuống, nói lí nhí hần.

- Lại bắt đầu rồi đây. Anh đừng đùa em như thế, em không thích đâu. Anh làm em sợ đấy!
- Anh-không-đùa. – Minh thở dài – Thôi, muộn rồi, em ngủ đi.

Gia Hân không nói năng gì, không chào tạm biệt anh, không chúc anh ngủ ngon như thường lệ, chỉ lẳng lặng cúp máy luôn. Rồi tự dưng hai hàng nước mắt cứ lặng lẽ chảy mãi, một lúc sau sờ tay lên mặt Gia Hân mới biết mình đang khóc.

Cô có người cô thích rồi, nếu Minh thích cô, mà cô không thích anh, cô sẽ phải đối xử với anh như thế nào? Mà cái cảm giác giận dữ, nhưng cũng ngọt ngào khi được anh quan tâm khi này rốt cục là gì đây? Anh là người con trai đầu tiên lo cho cô từng tí, từng tí một như thế.

3. Chương 3

Minh được tổng công ty điều về công tác tại chi nhánh ngân hàng tại Việt Nam hai tuần, sau đó kết hợp luôn với kỳ nghỉ phép. Đây có lẽ là thời điểm thích hợp nhất của anh để bày tỏ một cách nghiêm túc với Gia Hân, Minh không thể đợi thêm được nữa, nếu không rất có thể anh sẽ mất cô mãi mãi. Ngày anh đặt chân xuống sân bay Nội Bài, Gia Hân và bố cô đã đứng sẵn để chờ anh. Vừa nhìn thấy anh, Gia Hân ra sức vẫy vẫy tay, cười toe toét. Minh cứ ngỡ đó là cô bé con năm nào. Anh nhanh chóng bước từng bước về phía cô gái bé nhỏ.

Minh đứng trước mặt Gia Hân khiến cô ngỡ ngàng đến mức há hốc mồm ra nhìn. Bảy năm sống ở nước ngoài khiến anh thay đổi 180 độ, gương mặt góc cạnh nam tính, chiếc kính đen và bộ trang phục trên người anh làm Minh phong độ kinh khủng. Anh – hiện đại, năng động, phong cách Tây – khác hẳn với người con trai bảy năm trước cô từng ôm chân gào khóc thảm thiết đòi anh ở lại. Câu nói đầu tiên của Gia Hân là: “Ặc, sao anh...đẹp trai thế?”. Dù sao thì trong suốt bảy năm, Minh ít khi về Việt Nam, mỗi lần về đều về thẳng nhà thăm bố mẹ anh, ghé qua thăm bố mẹ Gia Hân toàn những lúc cô đi học hoặc không có nhà; cô ít khi gặp anh, nên bị shock với dáng vẻ này của anh. Dù giữ liên lạc thường xuyên, nhưng chat Y!M, chat skype, anh mặc đồ ở nhà, đường truyền mạng không tốt, tí ti lý do để Gia Hân không nhận ra hấp dẫn từ anh sớm hơn. Minh một tay xách hành lý đi theo bố Gia Hân ra xe, một tay quàng vai cô thân thiết, khiến mặt cô bỗng dưng đỏ ửng, bất giác nhớ đến những câu nói tỏ tình “đùa” của anh. Một người con trai như anh sao có thể thích một cô gái bình thường như cô được chứ?

Bố Gia Hân giữ Minh ở nhà cô năm ngày rồi mới được về nhà anh. Sau bữa cơm tối, Minh rủ Gia Hân đi dạo cùng anh. Ngồi sau xe anh, bất giác Gia Hân mỉm cười. Cái cảm giác được dựa dẫm vào người “anh trai” này lâu lắm mới quay lại trong cô. Minh đưa cô dạo phố phường Hà Nội, cứ đi mà chẳng có mục đích, nhưng đi bên anh, Gia Hân cũng không thấy chán. Nhớ lại lần anh giận cô, quát cô hôm Halloween, Gia Hân lại muốn đánh cho anh một trận. Cứ đợi đấy, khi nào người yêu anh cũng ăn mặc như cô, cô sẽ làm loạn lên cho xem, “giả vờ ghen” thì “giả vờ” cho trót.

Lúc về, rõ ràng đã đến trước ngõ, nhưng Minh lại không rẽ vào, khiến Gia Hân kêu lên ầm ĩ tưởng anh nhầm đường. Anh chỉ bật cười, khẽ mắng cô đừng làm loạn nữa, đưa cô ra khu Đèn Lừ.

- Đi hóng gió với anh. Về nhà sớm làm gì?
- Em ngoan mà, đi chơi xong phải về nhà sớm chứ. Hôm nay em mà đi với Kiên mà lang thang về muộn thế này thì anh lại làm um lên như hôm trước, nhỉ?
- Cũng biết trêu lại anh cơ đấy. Nhưng em đang đi với anh, nên tất nhiên là anh yên tâm rồi.
- Ra đây làm gì đấy?
- Có chuyện muốn nói với em.
- Gì đấy? Cầm trêu em nhé, em ghét nhất kiểu trêu đấy! – Gia Hân phụng phịu.

4. Chương 4

Hai người đi bộ bên nhau dọc hồ Thiền Lữ, chẳng mấy khi Gia Hân có tâm trạng thư thái thường ngoạn thiên nhiên thế này, lại đi bên một thanh niên nổi bật như Minh, khiến cô tự dưng có cảm giác hãnh diện vô cùng. Nhưng sau đó đột nhiên lại là sự ủa về của cảm giác tự ti, vì trông cô giống một cô bé nhà quê khi đi cạnh anh. Không được, không được hạ thấp bản thân, nên gọi là “Cô bé lọ lem” thì hơn. Đúng là chẳng có ai hâm như cô! Mấy lần Minh định quay sang mở lời, nhưng Gia Hân thấy anh cứ lúng túng như gà mắc tóc, cô phì cười đánh mạnh vào vai anh.

- Trời ơi, đàn ông con trai kiêu gì thế? Muốn em giúp gì nào?
- Đối với anh, Gia Hân không phải em gái.
- Vâng, tất nhiên rồi, không phải em ruột mà.
- Ý anh là, không đơn thuần là “em gái”. Anh thích Gia Hân, nghiêm túc đấy. Anh thích Gia Hân từ khi em chỉ là một cô bé con, bây giờ thì có lẽ đã tăng thêm nhiều nấc rồi.
- Diễn tập hả anh? Đạt đấy đạt đấy, em chấm 10 điểm nhé hehe. Cứ dùng cái dáng vẻ lúng túng và nghiêm túc của anh lúc này, nàng nào cũng đổ. – Rõ ràng là Gia Hân có vẻ hiểu, nhưng không hiểu sao bản tính cố chấp trong cô cứ không muốn chấp nhận sự thật Minh thích mình, cô bướng bỉnh ra sức phủ nhận.
- Thế nàng Gia Hân có đổ không?
- Em đã nói trước là không được trêu em cơ mà, em về em mách bố.
- Anh đã nói là anh không trêu em, anh nghiêm túc mà. Sao em không chịu tin nhỉ?
- Em cứ không tin đấy.

Nhìn vẻ mặt của Gia Hân, Minh chỉ muốn bóp lấy cô, nghiền cô ra. Tức chết mất. Minh nắm chặt lấy cổ tay Gia Hân, chặt đến nỗi tay cô đỏ lên, khiến Gia Hân đau quá hét toáng lên. Chưa bao giờ Gia Hân thấy Minh mất bình tĩnh như thế, đôi mắt anh tối sầm lại kìa.

- Được, em không tin phải không? Anh chứng minh cho em là được chứ gì.
- Vừa nói dứt câu, một bàn tay của Minh đặt vào eo cô, kéo mạnh vào mình, anh cúi đầu xuống hôn cô. Nụ hôn của anh, dù chỉ chạm môi, nhưng khiến đầu óc Gia Hân ong hết cả lên, mặt đất dưới chân cô như cũng quay quay. Nụ hôn đầu của cô bị anh cướp mất rồi. Gia Hân trợn trừng mắt nhìn anh, còn Minh vẫn đang nhắm mắt, dáng vẻ rất thật lòng.
- Anh bị điên à? Sao lại làm thế với em?

Gia Hân gắng hết sức đẩy Minh ra, hét lên, không kiềm chế được liền tát cho anh một cái. Anh rất cao, cô chỉ đứng chưa đến vai anh, nên cái tát của Gia Hân khi đến được má anh cũng giảm lực đi nhiều. Gia Hân òa khóc, chạy ra phía xa. Minh vội vàng đuổi theo cô, ôm cô vào lòng:

- Anh xin lỗi, anh không cố ý. Anh chỉ muốn chứng minh anh thật lòng thích em thôi. Thích em là chuyện của anh, còn việc em có thích anh hay không, anh không ép em trả lời ngay đâu. Anh xin lỗi Gia Hân.

Cô đứng phụng phịu trong vòng tay anh, đôi tay nhỏ bé cứ ra sức đâm liên tiếp vào ngực anh, cho bố con tức vừa bị cưỡng ép nụ hôn đầu. Nụ hôn đầu chẳng giống chút nào so với sự tưởng tượng phong phú của một cô gái lãng mạn như Gia Hân, lại còn...từ một người mà cô luôn coi là anh trai nữa chứ. Hai từ “Loạn luân” cứ luẩn quẩn trong đầu cô.

Buổi tối hôm ấy, Minh đưa cô về nhà, hai người chẳng nói với nhau câu nào khiến bố mẹ Gia Hân cũng thấy lạ. Nhìn mặt Minh có vẻ buồn, Gia Hân cũng thấy hơi áy náy, nhưng biết làm thế nào được, trái tim cô chưa từng hướng về anh. Cho dù có lúc...phải thừa nhận, cô rung động trước vẻ đẹp trai của anh, nhưng chắc đó chưa phải tình yêu đâu nhỉ?

Đêm hôm đó, cả hai đều mất ngủ. Cuối cùng, sau bao nhiêu năm che giấu, Minh đã thổ lộ được lòng mình với cô gái của anh. Còn Gia Hân, cả đêm nằm lấp rập, ghép nối tất cả những sự kiện từ nhỏ đến lớn có liên quan đến Minh, cộng thêm những đoạn chat bóng gió của anh từ khi cô lên Đại học. Không ngờ, anh đã

thích cô lâu như thế, nhiều như thế. Cái cảm giác hiếu thắng của một cô gái mới lớn khiến Gia Hân chìm vào giấc ngủ với một nụ cười ngọt ngào.

Hai ngày hôm sau, Minh xin phép bố mẹ Gia Hân về quê luôn, không đợi đến cuối tuần. Lúc cô đi học về đến nhà thì anh đã về đến quê. Đột nhiên, một cảm giác mất mát và hụt hẫng xâm chiếm cô suốt cả buổi tối. Không lẽ cô đã thích anh nhanh như thế sao?

Đêm nào Gia Hân cũng ôm một mớ suy nghĩ về Minh đi ngủ, bản thân cô không ý thức được hình ảnh Minh đang chiếm bộ nhớ càng ngày càng lớn trong tâm trí cô. Con người đáng ghét này, tự dưng lại cả gan thay thế hình ảnh Kiên trong lòng cô chứ, làm đảo lộn hết tôn ti trật tự trong lòng cô? Đồ Minh chết tiệt, đồ Minh chết dẫm aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa!

Cuối tháng 11, cả đại gia đình Gia Hân hân hoan hẳn lên vì sự kiện chú ruột của cô cuối cùng cũng cưới vợ ở tuổi 38. Gia Hân háo hức cả đêm không ngủ vì sắp được về quê, cố phủ nhận cái ý nghĩ: “Sắp được gặp anh rồi!”. Về đến nơi, người đầu tiên đứng đón cô là anh, với chiếc máy ảnh chuyên dụng trên tay. Trái tim Gia Hân tự dưng thấy ấm áp lên hẳn khi nhìn thấy anh, ánh mắt cô nhìn anh cũng có phần hơi khác, chẳng biết anh có đủ nhạy cảm để nhận ra không.

Ăn hỏi và đám cưới diễn ra trong hai ngày liên tiếp, Minh kiêm luôn nhiếp ảnh. Hôm sang nhà cô dâu, nhìn dáng vẻ cầm máy chuyên tâm và chuyên nghiệp của Minh, Gia Hân bị chấn động mạnh trong lòng. Anh đang cố tình quyến rũ cô, mặc comple đen, đeo kính đen, rõ phong độ, aaaaaaaaaaaaaaaaaa, bắt đền anh đấy, người đầu mà quá đáng thế!!! Có lẽ không chỉ cô bị mê hoặc bởi dáng vẻ ấy, mà cả họ nhà gái cũng thế. Chẳng thế mà hai ngày liên tục, anh đều được họ nhà trai và họ nhà gái “phóng đại hóa”, giới thiệu nào là “phóng viên nhiếp ảnh tạp chí” rồi lại “nhiếp ảnh gia”; thậm chí còn khen anh giống diễn viên, khiến Gia Hân và Minh cười lẫn lộn, chảy cả nước mắt. Thời thơ ấu đột nhiên ủa về. Không biết đã bao lâu rồi, cô mới ngồi bên anh cười thoải mái như thế. Có nên phá vỡ mối quan hệ tốt đẹp ấy không? Là anh em sẽ mãi mãi là anh em, nhưng đã là người yêu, lỡ chẳng may break-up, chẳng phải sẽ đánh mất thứ tình cảm xây dựng 20 năm mới có này sao?

5. Chương 5

Cái dáng điệu bé bỏng, dễ thương của cô những lúc như thế thật sự khiến anh không thể chịu nổi, chỉ muốn ôm nghiền vào lòng.

Sau khi đã chụp hết những khoảnh khắc cần phải chụp, anh rủ cô lên ra bên ngoài chụp ảnh. Trước khi bước vào, Minh đã tia thấy ngôi đền ở trước cửa nhà cô dâu. Anh kéo tay Gia Hân ra sân đền. Đây là lần đầu tiên hai người ở riêng bên nhau kể từ lúc về quê.

Minh không dă động gì đến việc bắt Gia Hân phải trả lời anh, nên cô cũng lớ lờ lơ đi luôn. Có lẽ như thế sẽ tốt hơn, cô thầm nghĩ, không khỏi cảm thấy hụt hẫng. Minh gọi cô, bảo cô tạo dáng cho anh chụp ảnh.

- Ngồi lên cây kia chụp ảnh nhé!

- Cao lắm, em không trèo được í. Thôi, đứng ở đây được rồi hihi.

Minh không nói gì, yên lặng chụp ảnh. Chụp xong mấy tấm Gia Hân đứng bên cây đại thụ trước cửa đền, dường như anh vẫn muốn chụp thêm với những phong nền khác.

- Trèo lên cây đi Gia Hân.

- Em đi giày cao gót, không giữ được vào thân cây, sợ ngã lắm.

- Để anh bế em lên!

Vừa nói vừa làm, lúc Minh nói dứt lời thì Gia Hân đã thấy mình đang ngồi dựa vào thân cây rồi. Anh bế cô nhanh như chớp, trong khoảnh khắc mất giao mắt, Gia Hân nhìn thấy tia yêu thương trong ánh mắt anh, hai má cô bỗng nhiên đỏ ửng.

Gia Hân không thích chụp ảnh, nhưng khi người bấm máy là anh, cô có thể tự nhiên tạo đủ mọi tư thế, nụ cười dường như cũng tươi tắn hơn. Lúc chụp xong cảnh trên cây, cô định nhảy xuống, không cần nhờ đến anh, kết quả là trượt chân, suýt thì ngã nhào, may mà có anh đỡ. Mất mặt kinh khủng.

- Yên tâm, không trêu em đâu. Đứng dậy đi haha.

- Cám ơn anh! – Gia Hân đỏ mặt, tự mắng mình trong bụng.

- Không cần khách sáo. Cho em xem ảnh người yêu anh này! – Minh giơ máy ảnh ra trước mặt cô.

- Đâu đâu, cho em xem với, thế mà cứ giấu. – Gia Hân trưng ra bộ mặt háo hức, nhưng ánh mắt chùng hững và tiếc nuối của cô không qua nổi mắt anh.

- Đây này, xinh chưa?

Ngoài ảnh ăn hỏi, toàn bộ đều là ảnh cô. Ảnh lúc cô ngồi trên bờ tường nhà ông, ảnh cô trên thuyền khi qua sông, ảnh cô ngồi uống nước, ảnh cô ngồi thả hồn nghĩ ngợi, và đồng ảnh anh vừa chụp lúc nãy nữa. Gia Hân choáng váng, không biết nói gì hơn.

- Sao, xinh quá phải không, đến mức làm em cảm nín ra thế kia. Hiếm khi mới thấy em kiêu lòi như thế này đây! Kiểu này là đang thấy tự ti trước người yêu anh phải không?

- Hừ, chả xinh gì cả, nhìn như đồ hơi ấy.

- Ô, vô duyên, không được chê người yêu anh, anh đánh cho bây giờ!

- Cô gái này không xinh bằng chị người yêu cũ của anh mà. Chị nào cũng xinh lung linh, lại hiện đại nữa, có chị còn là Hoa hậu Sinh viên tại Pháp nữa. Cô gái này thì làm sao sánh với anh được?

- Chọn người yêu chứ có phải chọn hoa hậu đâu. Trong mắt anh thì cô gái này là xinh nhất, đáng yêu nhất!

- Minh vừa nói, vừa lấy ngón tay cái xoa xoa tấm hình trên máy ảnh. – Mà hóa ra em để ý đến quá khứ của anh, anh vui lắm!!

- Đừng có làm ra vẻ nghiêm túc, si tình như thế nữa, mất phong độ quá đi! Thế này thì đi lừa con gái kiểu gì hả Minh?

- Lừa mỗi một cô mà mãi không xong đây này. Anh rất muốn hỏi cô gái này có đồng ý làm người yêu anh không, nhưng anh sợ cô ấy giận, không dám hỏi.

- Thế em hỏi cho nhé.

- Ủ, hỏi đi em.

6. Chương 6

Trái tim Gia Hân tự dưng thấy ấm áp lên hẳn khi nhìn thấy anh, ánh mắt cô nhìn anh cũng có phần hơi khác, chẳng biết anh có đủ nhạy cảm để nhận ra không.

Anh từng nói với một người về cô: “Ánh sáng của cô bé nhẹ dịu như một ngôi sao, không phải ngôi sao không đủ sáng, chỉ vì ngôi sao ấy đã bị ánh mặt trời che lấp đi thôi, đến khi màn đêm buông xuống ngôi sao ấy sẽ thấp sáng cả bầu trời.”

Nhất Minh lớn lên bên Gia Hân từ nhỏ, là “thanh mai trúc mã”, gia đình hai bên cũng thân nhau như anh em ruột. Từ thời Gia Hân còn lẫm chẫm bước đi từng bước, cô đã quen với việc có một người anh hơn mình tám tuổi, luôn yêu chiều, nâng niu, chiều chuộng cô. Khi cô còn bé, mỗi lần Gia Hân khóc, anh đều bế cô, dỗ cô, kể chuyện cười cho cô nghe. Đến lúc Gia Hân lớn lên – khi cô bắt đầu biết khóc vì những thứ tình cảm đơn phương đầu đời, anh tình nguyện làm “thùng rác” miễn phí của cô, dùng danh nghĩa một ông anh trai, âm thầm gánh hết những nỗi buồn của cô. Người đó làm cô đau bao nhiêu, anh lại làm vết thương ấy lành lại, để rồi tự gánh lấy nỗi đau ấy về mình bấy nhiêu.

Anh đã yêu cô từ rất lâu, rất rất lâu, chính xác được bao nhiêu năm thì Minh chẳng còn nhớ nữa. Lần đầu tiên phát hiện ra tình cảm của mình, anh đã phải đấu tranh với bản thân rất nhiều, chỉ để xác định đó là

cảm giác quá quen, quá thân thuộc hay chính xác là tình yêu. Thời gian sẽ là lời giải đáp tốt nhất. Mùa hè năm ấy, Minh lần đầu tiên xách hành lý, đi trên đôi chân của mình, bắt đầu một cuộc sống tự lập. Những ngày tháng học Đại học ở Pháp, có một người luôn trở thành động lực thôi thúc Minh cố gắng không ngừng.

Bao nhiêu năm anh đi học xa, hết Đại học lại đến Cao học, mặc dù rất ít gặp nhau – chủ yếu là giữ liên lạc qua mạng, nhưng tình cảm trong Minh chưa từng thay đổi. Anh không hiểu ở Gia Hân có điểm gì đặc biệt thu hút anh đến vậy. Cô chỉ là một cô gái bình thường, chẳng có gì nổi bật, vụng về, lại lười biếng, thậm chí chẳng có tí khái niệm gì về cái gọi là “nữ công gia chánh”. Nhưng cứ mỗi lần nhắc đến cái tên ấy, nhớ đến gương mặt ấy, Minh lại không ngăn được mình nở một nụ cười, phát hiện ra trái tim mình vẫn luôn lỡ mất một nhịp, và lại luôn nhớ về hình ảnh một cô bé 13 tuổi, tóc thắt bím hai bên, nhút nhát ôm lấy chân anh gào khóc gọi “Anh trai” ngày anh đi du học. Dù chỉ là “Anh trai”, nhưng chỉ cần cô bé ấy muốn anh ở bên cô, anh đã mẫn nguyện lắm rồi.

Cô chưa một lần nhận ra... anh luôn đứng một chỗ nhìn cô, đợi cô. Không phải vì Gia Hân vô tâm, mà bởi cô đã quá quen với cái danh nghĩa “anh trai – em gái” từ thuở bé, cái khoảng cách từ một bức tường ngăn cách vô hình khiến Gia Hân không bao giờ hiểu được những câu nói ẩn ý của Minh.

Mùa đông 2011.

Đã 7 năm kể từ ngày anh đặt chân lên thủ đô Paris hào nhoáng và xinh đẹp. Anh không còn là một đứa trẻ nữa, cuối cùng Minh cũng trưởng thành, đã bước chân ra ngoài xã hội, đi làm được một năm; còn cô cũng đã là sinh viên Đại học năm thứ ba. Thời gian làm thay đổi nhiều thứ, nhưng có một số thứ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Bắt đầu từ khi Gia Hân đặt chân vào ngưỡng cửa trường đại học, Minh năm lần bảy lượt bóng gió về tình cảm của mình, thăm dò suy nghĩ của Gia Hân. Nhưng chưa bao giờ Gia Hân hiểu được sự thật đằng sau những lời anh nói, cô lúc nào cũng nghĩ đó là những câu nói đùa.

MingMing: Đạo này còn “tim đập chân run” với hot boy nào không?

XingXing: Không, em hết rồi.

XingXing: Mùa đông năm nay đang cô đơn gần chết đây. Tim em sắp hóa thành đá rồi Minh ạ.

MingMing: Thế để anh về làm hoàng tử của em nhé!

XingXing: Đồ dở hơi này, đừng đùa như thế nữa. Em chẳng tin đâu.

MingMing: Anh có đùa đâu. Anh nghiêm túc mà.

XingXing: Nghiêm túc mà nói chuyện qua Y!M thế này à?

MingMing: Thế nói chuyện qua Y!M là không nghiêm túc hả? Nếu em thích một người em không thể gặp, em nói với người ấy qua Y!M, nghĩa là ko nghiêm túc hả?

XingXing: Kệ anh đấy. Hâm, em đi ngủ đây.

7. Chương 7

Gia Hân làm ra vẻ đang bắt sóng tín hiệu, vài phút sau cô hớn hờ trả lời:

- Cô ấy bảo cô ấy chưa xác định được tình cảm của mình một cách chắc chắn đâu. Cô ấy đang phân vân xem nếu cô ấy nhận lời anh, liệu có phải là ngộ nhận không, vì cô ấy háo sắc lắm, mà ai bảo anh đẹp trai quá cơ! Còn nữa, cô ấy nói là cô ấy đồng ý cho hai người một cơ hội, để cô ấy cố gắng một lần xem sao.
- Nếu như cần phải cố gắng, thì em bảo với cô gái trong ảnh là anh có thể chờ, cứ suy nghĩ kỹ vào. Đừng nhận lời chỉ vì cô ấy không muốn làm anh bị tổn thương.
- Nhưng cô ấy bảo hình như cô ấy cũng thích anh rồi. Nền tảng vững vàng, cảm giác cũng đã xuất hiện. Mẹ cô ấy bảo cô ấy phải nắm bắt thời cơ.

- Mẹ cô ấy cũng biết rồi sao? Liệu anh có bị xử lý không đây? – Minh nở nụ cười hiền, giang tay chuẩn bị ôm Gia Hân vào lòng.

- Không sao đâu. Bố mẹ cô ấy chúc phúc cho cô ấy, tin tưởng anh ấy rất nhiều.

Đến lúc này thì Minh không kìm nổi nữa, ôm lấy Gia Hân thật chặt trong vòng tay mình, cúi xuống thơm nhẹ vào trán cô.

- Lần này rút kinh nghiệm, không hôn em nữa, không lại ăn tát, hồng xừ khuôn mặt đẹp trai, keke – Minh cười rất đáng Sở Khanh – Này, đã nhận lời làm người yêu anh rồi đấy nhé, cầm rút lại nhé!

- Để xem anh có chiều em không đã hihi.

Vừa lúc em trai Gia Hân đi ra gọi hai người vào chuẩn bị “rút quân”, Minh liền dúm chiếc máy ảnh vào tay em trai cô, nhờ nó chụp hộ vài kiểu ảnh. Dịp đặc biệt như thế này, nhất định phải kỷ niệm mới được. Anh ôm cô trong lòng, hiệu ứng bức ảnh rất tốt, từ cảm xúc người chụp, đến khung cảnh, ánh sáng, tất cả đều perfect. Cả cuộc đời này, sẽ không bao giờ quên ngày hôm nay.

Lúc chuẩn bị ra về, Minh lại bế Gia Hân lên thành tường, cho cô chụp cùng chữ Hỷ. Bộ quần áo đỏ của Gia Hân chụp bên chữ Hỷ màu đỏ, trông thật nổi bật, tông duyệt tông. Minh cầm máy ảnh, bấm liên tiếp, đột nhiên nghĩ đến ngày Gia Hân cũng làm cô dâu, lòng tràn ngập hạnh phúc. Gia Hân cười tươi rạng rỡ, thoải mái tạo dáng, tạo xong mấy kiểu mà vẫn thấy Minh cầm máy chăm chỉ chụp, khiến cô lúng túng không biết làm gì nữa. Mãi đến lúc thấy cả đoàn lục tục kéo nhau lên hết ô tô rồi, hai đứa mới co giò chạy ra phi thẳng lên ô tô, bị trêu ột trận đỏ cả mặt.

8. Chương 8

Đám cưới xong, Gia Hân còn ở quê chơi thêm vài ngày nữa. Minh lấy ô tô của bố đưa Gia Hân ra bờ biển ở quê hai người – Ngày còn bé, nhà gần biển, về nghỉ hè, thi thoảng anh lại lấy xe đạp chở cô ra biển. Hai đứa chơi cả buổi chiều trên bãi cát, những kỷ ức tuổi thơ ấy Gia Hân chưa bao giờ quên. Từ khi chuyển lên Hà Nội, Gia Hân không còn được tận hưởng cái cảm giác thư thái, bình an khi đứng lắng nghe tiếng sóng vỗ rì rào nữa, cô cũng cảm thấy một chút mất mát.

Minh ngồi dựa vào hõm đá, Gia Hân ngồi chếch sang một bên, tựa người vào cánh tay anh, lắng nghe tiếng rì rào của biển, hít cho căng đầy lồng ngực mùi vị mặn mòi của biển khơi.

- Em có nhớ lần đầu tiên chúng mình đi ra biển cùng nhau không?

- Hihi em không nhớ, chỉ biết lúc xem lại ảnh, thấy em bé tí, anh cũng bé, chắc học cấp hai nhờ. Trong ảnh em lấm chấm chạy trên bãi cát, còn anh thì đuổi theo ở đằng sau, mẹ em đứng một chỗ vẫy tay theo hehe.

- Anh luôn có mặt trong những bước đi của em mà, từ bước đi đầu tiên – nghĩa đen đấy! – Minh mỉm cười, bất ngờ hạ chân xuống cho Gia Hân ngã vào lòng mình. Gia Hân xấu hổ, đỏ mặt, quay mặt sang chỗ khác mỉm cười. Minh cúi xuống thơm lên má cô.

- Đừng có tranh thủ bắt nạt em. Hừ thế. Em mách bố anh bây giờ nhé.

- Suốt ngày đòi mách bố, em trẻ con thế, mấy tuổi rồi? Uh, mách đi, xong bố anh xử lý anh, để xem đứa nào khóc to hơn. – Minh cười vang, giọng cười giòn tan, sáng khoái, tan trong nắng.

Anh bế Gia Hân ngồi dậy, đặt cô ngồi xuống cạnh mình, cả hai cùng dựa lưng vào hốc đá.

- Em như thế này, có phải quá nhanh không anh?

- Yêu anh ấy hả? Anh không cho rằng 20 năm quen nhau là quá nhanh đâu, ngốc ạ!

- Nhớ lại ngày xưa buồn cười thật. Chẳng bao giờ em nghĩ là em lại yêu anh cả. Lúc nào đối với em, anh cũng là một người anh trai tốt nhất.

- Còn là cái thùng rác của em nữa chứ? Hay nên gọi là “trung tâm tư vấn tình cảm”, bác sĩ riêng cho tất cả các vụ say nắng của em?

Gia Hân mỉm cười, tựa đầu vào vai anh, hít nhẹ mùi hương trên áo anh, tự dưng thấy đau lòng. Cô không chắc anh yêu cô từ bao giờ, nhưng chắc đã rất lâu rồi. Mà từ lúc cô lớn lên, từ khi cô lần đầu tiên biết đến cái cảm giác trái tim đập nhanh vì nụ cười của một người bạn khác giới, cô đều kể hết cho anh. Ngay cả đến những cơn say nắng trường kỳ cả năm lớp 12, rồi ĐH năm thứ nhất, năm thứ hai, những lần cô bị tổn thương nhất, cô đều dốc hết ruột gan với anh, như một nơi an ủi. Đều là chat qua mạng, nên thú thực là cô không mấy chú ý đến tâm trạng của anh. Không biết anh đau như thế nào những lúc như thế nhỉ? Gia Hân rúc sâu vào ngực anh hơn, áp má mình vào hõm vai anh. Mùi hương của anh cho cô cảm giác tin cậy, an toàn, ấm áp và yên ả. Thật kỳ lạ, trước đây, hồi còn bé, anh cũng hay ôm cô, bế cô, cõng cô, nhưng chưa bao giờ Gia Hân ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng trên người anh. Từ lúc yêu nhau, cô lại trở nên đặc biệt nhạy cảm với thứ mùi ấy, như thể nó trở thành một phần đặc biệt trong cuộc sống của cô vậy. Cô yêu anh như thế, liệu có quá nhanh không nhỉ? Đây mới đúng là “sức mạnh ngàn cân”, đủ sức đánh bật mọi hình bóng những người Gia Hân từng say nắng.

9. Chương 9

- Anh ơi, nếu em lấy anh thì em sẽ ko phải sống trong tình trạng mẹ chồng – nàng dâu khổ sở nhỉ hihi. Em thích nhất cái đây đây.

- Em cầu hôn anh??? – Minh cười ngất.

- Ừ thèm nói chuyện nữa.

- Thôi nào, uh uh, bố mẹ anh quý em còn hơn cả quý anh nữa chứ, anh ghét lắm, sau này lấy em về rồi, anh sẽ nhân lúc bố mẹ không ở nhà để bắt nạt em. Cứ cẩn thận đấy.

- Haha, hiền như anh mà bắt nạt nổi em á? – Gia Hân bĩu môi.

- Hiền hả? Từ bé đến giờ chắc anh chỉ hiền trong mắt mỗi mình em thôi, không thấy ngày xưa bố mẹ bó tay vì những trò anh bày ra à, đi đâu cũng bị gọi là “nghịch như giặc”. Mà em thử sang Pháp hỏi xem, xem anh có phải sát thủ nữ sinh không? Nhân tiện hỏi xem anh đã đánh cắp bao nhiêu trái tim thiếu nữ, làm tan nát bao nhiêu trái tim cô gái rồi. Không “hiền” cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng nhé!

- Anh đang khoe chiến công đấy à? – Gia Hân bẹo vào sườn Minh.

- Không, anh chỉ đang nói thật thôi mà hehe. Chẳng qua từ bé đến lớn anh chiều em quen rồi, đến lúc lớn lên anh lại đi học ĐH ở nước ngoài, rồi lại thạc sỹ. Trong những năm tháng trưởng thành của anh không có em, nên em không biết anh “quái” như thế nào thôi :D.

- Hihi, trong đầu em lúc nào anh cũng vừa hiền vừa ngổ, mẹ em còn bảo anh “tò” lắm cơ. Hồi học cấp ba, đã cao to, hay quên đeo phù hiệu lại còn cứ thích đi ra đứng ngoài cửa lớp, xong bị sao đỏ bắt cơ haha. Hâm thế không biết.

Minh cười phá lên, đã lâu rồi không có ai nhắc cho anh nhớ những kỷ niệm thời quá khứ. Bỗng dưng anh trầm ngâm nhớ lại.

Anh 11 tuổi, cô 3 tuổi. Năm ấy, khi Minh ngồi ồm ức trong góc nhà vì bị mắng oan, có một cô bé nhỏ lấm chằm chạy đến, vỗ vỗ vai anh đầy an ủi, cười tí mắt khiến anh vừa khóc vừa cười theo.

Anh 12 tuổi, cô 4 tuổi. Minh đánh nhau ở trường, về nhà bị bố ột trận nên thân. Anh không khóc, nhưng khi cô bé bốn tuổi lon ton chạy đến bên anh, ngồi xuống cạnh anh, nước mắt Minh tự nhiên trào ra. Lúc ấy, Gia Hân chưa hiểu chuyện, chỉ nhìn thấy “anh trai” bị đánh, cô ngược đời mắt to đen láy lên hỏi anh: “Đau lắm không anh, để em thổi cho nhé?”, rồi thổi phù phù vào cánh tay Minh. Ngọn gió mát lành thổi lên tay Minh, xoa dịu mọi sự đau đớn. Trong mắt Minh lúc đó, Gia Hân là người duy nhất yêu thương anh.

Anh 13 tuổi, cô 5 tuổi. Có bất cứ thứ gì, quà vặt, đồ chơi, Gia Hân cũng vác về chia cho Minh.

Đó là cô gái đầu tiên biết quan tâm anh như thế, những cô gái bằng tuổi Minh lúc đó không có ai cư xử như Gia Hân. Tình cảm cứ nuôi dưỡng dần dần từ thuở đó. Bàn tay bé tí tẹo thuở ấy là bàn tay ấm áp nhất trong cuộc đời Minh. Và bây giờ, bàn tay ấy đã lớn, anh đã nắm được bàn tay ấy rồi, sẽ mãi mãi, mãi mãi không bao giờ buông ra đâu.

- Thế mẹ em có kể cho em nghe là anh thích em từ khi nào không?
- Ko, sao mẹ em biết được hihi. Chẳng lẽ hồi bé anh công khai như thế á?
- Ko, anh hỏi em thế thôi. Anh tưởng người lớn nhận ra, anh thấy hồi bé anh tỏ rõ thái độ bỏ xừ. Đi chơi đâu cũng rủ em chơi cùng, có gì ngon cũng mua về cho em ăn trước, đi chơi đâu cũng mua búp bê về cho em chơi. Từ hồi bé tí, anh đã thích chơi với em rồi, oặt cả người bé em đi chơi. Hồi đấy anh xem em như búp bê í haha, mắt đen lay láy, môi chúm chím, mũm mĩm mập mập, chẳng nhớ đến lúc nào thì bắt đầu nghiêm túc hơn, ko coi em là búp bê nữa nhỉ? Ước gì có ông Biết Tuốt trả lời cho anh câu hỏi này.
- Khiếp, dám coi em là đồ chơi à?
- Dở hơi à, anh là con trai mà, sao lại coi búp bê là đồ chơi. Con trai có chơi búp bê đâu. Chắc tại từ bé anh đã háo sắc đấy. – Minh quay sang bẹo má Gia Hân, lắc lắc.
- Nay, anh có cả một quyển nhật ký hồi bé đấy, về sau đọc lại mới thấy em xuất hiện nhiều dã man, trang nào cũng có. Chưa bao giờ cho ai xem nhé. Lúc anh học ở Pháp, ngày nào cũng lôi ra đọc, tối nào trước khi đi ngủ cũng viết. Không có những quyển nhật ký này chắc anh chết vì nhớ nhà mất.
- Anh thầm yêu em lâu thế rồi cơ á?
- Cho phép anh không trả lời câu này nhé. Mất giá lắm cưng ạ.

Gia Hân lườm anh, nhưng miệng cười toe toét khi anh giơ quyển nhật ký ra trước mặt. Cô sung sướng với tay chớp lấy, nhưng anh càng giơ cao lên. Gia Hân phụng phịu mãi chẳng ăn thua, Minh cao hơn cô những hai cái đầu, với mãi không được, cô nẩy ra một sáng kiến. Gia Hân nhảy lên, thơm vào cằm anh, Minh khựng lại, hơi ngạc nhiên, rồi từ từ hạ tay xuống, Gia Hân nhanh tay giật lấy. Chiến lợi phẩm đã nằm trong tay cô.

- Thôi, về nhà hãy đọc. Gió biển lạnh lắm Gia Hân à.
- Không, em thích đọc ở đây cơ hihi. Ngồi ở nhà không có đón được gió biển thư thái như thế này đâu.

Nhật ký:

Ngày....tháng....năm....

Hôm nay nhà chú Dũng mới có thêm em bé. Bố mẹ bảo hãy coi em như em gái mình. Chiều nay vào viện thăm em, được chạm khẽ vào má em. Sao bé tí vậy, đáng yêu quá!!! Em gái à, lớn nhanh lên, anh dẫn đi chơi nhé!

Ngày...tháng...năm...

Em được 3 tháng rồi. Em xinh như búp bê, mắt đen láy như búp bê, miệng thì chúm cha chúm chím. Hôm nay mình bế được em một lúc thì mỏi tay, phải trả em lại cho cô.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay được giao nhiệm vụ trông em, hại mình không được đi chơi đá bóng. Nhìn em xinh thì cũng thích, mỗi tội suốt ngày khóc, điếc tai, mình phát cho em một phát, nó im bật, xong nhìn thấy cô thì khóc ré lên, làm mình bị mẹ sang xách tai lôi về. Mình có làm sai gì đâu nhỉ, mình hư thì mẹ đánh mình, em hư thì mình đánh em, mà sao ai cũng mắng mình không thương em nhỉ?

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay em biết cười lúc nhìn thấy mình rồi, chắc tại chăm chỉ sang chơi với em nên mọi người đều bảo Gia Hân quý Nhất Minh lắm, hề nhìn thấy mình là cười thành tiếng cơ nhé! Mắt nó đảo liên tục, tay mình giơ ở đâu thì nó với theo ở đấy.

Ngày...tháng...năm...

Mới đi bồi dưỡng đội tuyển một tuần ở Nam Định, lúc về nhà mọi người bảo em biết nói chuyện rồi. Mình hí hửng chạy sang, kể một thôi một hồi chuyện mình học giỏi nhất lớp, xong nó im re, cứ nhìn chăm chăm

tay anh, Minh nhón miệng cười. Cứ mỗi lần cô biết về một lần anh chịu đau thương vì cô, Gia Hân lại tỏ ra ngoan ngoãn, biết điều như thế này này. Cái dáng điệu bé bỏng, dễ thương của cô những lúc như thế thật sự khiến anh không thể chịu nổi, chỉ muốn ôm nghiêng vào lòng. Chắc cô thương anh nhiều lắm, Minh biết thừa, càng thương cô càng bám tay anh chặt hơn, mắt càng đỏ hơn, đi càng sát anh hơn. Nhưng càng như thế, anh càng không muốn kể chi tiết những chuyện ngày xưa, bởi có lúc anh vẫn tự hỏi mình, cô nhận lời anh chỉ vì sự cảm động, cảm động vì những gì anh làm cho cô, hay bởi cô thực sự đã không coi anh là anh trai, thật sự yêu chàng trai tên Minh này. Yêu anh vì anh chính là anh, chứ không phải vì anh đã quá thân thiết và quá hiểu cô.

10. Chương 10

Một mùa đông không có anh khiến em thấy cô đơn và sợ nhiều lắm, trước kia em không yếu đuối như thế này đâu, anh chiều hư em rồi, bắt đền anh đây.

Trước Giáng sinh một tuần.

Gia Hân rủ Phương – chị em tri kỷ của mình, “hẹn hò”. Hai chị em cũng cùng lớn lên từ nhỏ, lại cùng tuổi, nên đã thân lại càng thân, Minh với Phương cũng có mối quan hệ thân thiết, nhưng không giống Gia Hân. Từ lúc chính thức yêu Phương, Gia Hân dành ít thời gian cho Phương hẳn, nên cô luôn thấy áy náy vô cùng, có đôi lúc lại muốn được trở về thời còn single.

Bờ Hồ.

Chẳng biết từ bao giờ, hai chị em có thói quen lượn lờ vòng quanh bờ Hồ và thăm thú khu phố cổ xung quanh vào mỗi chủ nhật cuối tuần, có lẽ là từ lúc Gia Hân thích Kiên. Cái cảm giác thông thả đi bên nhau, kể bao nhiêu thứ chuyện trên trời dưới đất khiến cả hai đứa đều giảm được đáng kể mức độ stress sau một tuần đau đầu vì biết hàng đồng thứ Gia Hân tinh phức tạp.

Đang đi thông dong, Gia Hân chợt khựng lại. Thấp thoáng đằng xa, Gia Hân nhìn thấy một dáng hình đã từng quen thuộc, rất quen thuộc với cô. Gia Hân từng lặng lẽ, đứng từ xa nhìn người ấy suốt một thời gian dài, chỉ cần nhìn tấm lưng là Gia Hân nhận ra ngay. Đó là người Gia Hân đã từng rất thích, là người mà lần nào cô kể về, Minh cũng tỏ ý không hài lòng – nhưng lúc ấy, cô nào có nhận ra anh đang ghen. Cậu ấy về nước, có lẽ là một dịp nghỉ đông. Cậu cũng nhìn thấy cô, nhanh chóng nở một nụ cười xã giao, và không hề có ý định tiến đến chào hỏi. Phương nhanh chóng nhận ra sự thay đổi nét mặt của cô em, mặc dù không hài lòng với biểu hiện của Gia Hân, nhưng cô cũng không nói gì nhiều. Đi bộ hết một vòng, hai chị em chọn quán cà phê quen thuộc để dừng chân.

- Gặp lại vẫn chấn động mạnh như thế cơ á?

- Hả, chấn động á, bình thường mà. Em đâu có. – Gia Hân không muốn thừa nhận.

- Không có gì á? Em thử soi gương xem, hai chữ “Xúc động” nó khắc rõ trên trán rồi kìa. Kim Ngưu 8000 độ C khi yêu, đúng là nồng nhiệt quá đi mất! Nhưng cái 8000 độ này nên dành cho anh Minh thì hơn đây.

Phương đứng dậy, đi vào nhà vệ sinh, để Gia Hân lại một mình một lúc – cô hiểu cô em mình, cô cần một khoảng lặng, ngắn thôi, nhưng vẫn là cần được một mình. Gia Hân ngồi đó, khuấy đều ly cà phê trước mặt, tự dưng thấy lòng mình chênh vênh kỳ lạ. Cô hoàn toàn không lường trước được thứ tâm trạng này, nhưng không có cách nào khống chế nó.

Lúc Phương bước ra, Gia Hân vẫn ngồi im lặng ở đó, đầu hơi cúi, những giọt nước mắt vương đầy gương mặt. Phương thở dài, đưa tay vỗ nhẹ vai Gia Hân:

- Em phải xác định người yêu của em bây giờ là anh Minh, em đừng xúc động vì quá khứ như thế, mà có xúc động thì cũng không đến mức này đâu. Anh Minh mà biết, nhất định anh ấy sẽ buồn đấy! Đến chị còn tức thay anh ấy nữa là.

- Đừng kể với anh ấy chuyện này nhé! Chỉ là...lâu không gặp lại, em...

- Này, em có chắc là em nhận lời anh Minh vì em yêu anh ấy không đấy?

- Sao lại hỏi thế?

- Em là em gái chị, nhưng Minh cũng là anh trai chị đấy nhé, cả hai người, chị không muốn ai bị tổn thương vì nhau đâu. Anh Minh yêu em như thế nào, chị biết hết, chị cảm nhận được hết, còn em, thật sự chị...chưa nhìn thấy đâu. Kể đi, cảm giác của em sau một tháng nhận lời anh Minh như thế nào rồi?

- Em...chắc là em đang hạnh phúc hihi. – Nước mắt đã khô trên gương mặt Gia Hân, ánh mắt cô khi nhắc đến Minh bắt đầu tươi tỉnh trở lại.

- Chỉ là “chắc là” thôi ư?

- Uh thì... - Gia Hân bối rối – Trong khoảnh khắc gặp lại cậu ấy, em... Haizzz, chẳng biết được, cảm xúc đến bất ngờ quá, y như một năm trước, nó làm em nhớ lại quãng thời gian em từng điên đảo vì cậu ấy như thế nào... Vừa có một ý nghĩ chợt lóe lên trong em, nếu có một ngày nào đó... nếu như, chỉ là nếu như thôi, cậu ấy cũng quay đầu nhìn về phía em, liệu em...? – Gia Hân ngập ngừng, không nói tiếp, nhưng ánh mắt của Gia Hân cũng đủ để Phương hiểu về còn lại.

11. Chương 11

Trái tim Gia Hân tự dưng thấy ấm áp lên hẳn khi nhìn thấy anh, ánh mắt cô nhìn anh cũng có phần hơi khác, chẳng biết anh có đủ nhạy cảm để nhận ra không.

Anh từng nói với một người về cô: “Ánh sáng của cô bé nhẹ dịu như một ngôi sao, không phải ngôi sao không đủ sáng, chỉ vì ngôi sao ấy đã bị ánh mặt trời che lấp đi thôi, đến khi màn đêm buông xuống ngôi sao ấy sẽ thấp sáng cả bầu trời.”

Nhất Minh lớn lên bên Gia Hân từ nhỏ, là “thanh mai trúc mã”, gia đình hai bên cũng thân nhau như anh em ruột. Từ thời Gia Hân còn lẫm chẫm bước đi từng bước, cô đã quen với việc có một người anh hơn mình tám tuổi, luôn yêu chiều, nâng niu, chiều chuộng cô. Khi cô còn bé, mỗi lần Gia Hân khóc, anh đều bế cô, công cô, kể chuyện cười cho cô nghe. Đến lúc Gia Hân lớn lên – khi cô bắt đầu biết khóc vì những thứ tình cảm đơn phương đầu đời, anh tình nguyện làm “thùng rác” miễn phí của cô, dùng danh nghĩa một ông anh trai, âm thầm gánh hết những nỗi buồn của cô. Người đó làm cô đau bao nhiêu, anh lại làm vết thương ấy lành lại, để rồi tự gánh lấy nỗi đau ấy về mình bấy nhiêu.

Anh đã yêu cô từ rất lâu, rất rất lâu, chính xác được bao nhiêu năm thì Minh chẳng còn nhớ nữa. Lần đầu tiên phát hiện ra tình cảm của mình, anh đã phải đấu tranh với bản thân rất nhiều, chỉ để xác định đó là cảm giác quá quen, quá thân thuộc hay chính xác là tình yêu. Thời gian sẽ là lời giải đáp tốt nhất. Mùa hè năm ấy, Minh lần đầu tiên xách hành lý, đi trên đôi chân của mình, bắt đầu một cuộc sống tự lập. Những ngày tháng học Đại học ở Pháp, có một người luôn trở thành động lực thôi thúc Minh cố gắng không ngừng.

Bao nhiêu năm anh đi học xa, hết Đại học lại đến Cao học, mặc dù rất ít gặp nhau – chủ yếu là giữ liên lạc qua mạng, nhưng tình cảm trong Minh chưa từng thay đổi. Anh không hiểu ở Gia Hân có điểm gì đặc biệt thu hút anh đến vậy. Cô chỉ là một cô gái bình thường, chẳng có gì nổi bật, vụng về, lại lười biếng, thậm chí chẳng có tí khái niệm gì về cái gọi là “nữ công gia chánh”. Nhưng cứ mỗi lần nhắc đến cái tên ấy, nhớ đến gương mặt ấy, Minh lại không ngăn được mình nở một nụ cười, phát hiện ra trái tim mình vẫn luôn lỡ mất một nhịp, và lại luôn nhớ về hình ảnh một cô bé 13 tuổi, tóc thắt bím hai bên, nhút nhát ôm lấy chân anh gào khóc gọi “Anh trai” ngày anh đi du học. Dù chỉ là “Anh trai”, nhưng chỉ cần cô bé ấy muốn anh ở bên cô, anh đã sẵn nguyện làm rồi.

Cô chưa một lần nhận ra... anh luôn đứng một chỗ nhìn cô, đợi cô. Không phải vì Gia Hân vô tâm, mà bởi cô đã quá quen với cái danh nghĩa “anh trai – em gái” từ thuở bé, cái khoảng cách từ một bức tường ngăn cách vô hình khiến Gia Hân không bao giờ hiểu được những câu nói ẩn ý của Minh.

Mùa đông 2011.

Đã 7 năm kể từ ngày anh đặt chân lên thủ đô Paris hào nhoáng và xinh đẹp. Anh không còn là một đứa trẻ nữa, cuối cùng Minh cũng trưởng thành, đã bước chân ra ngoài xã hội, đi làm được một năm; còn cô

cũng đã là sinh viên Đại học năm thứ ba. Thời gian làm thay đổi nhiều thứ, nhưng có một số thứ vĩnh viễn không bao giờ thay đổi.

Bắt đầu từ khi Gia Hân đặt chân vào ngưỡng cửa trường đại học, Minh năm lần bảy lượt bóng gió về tình cảm của mình, thăm dò suy nghĩ của Gia Hân. Nhưng chưa bao giờ Gia Hân hiểu được sự thật đằng sau những lời anh nói, cô lúc nào cũng nghĩ đó là những câu nói đùa.

MingMing: Dạo này còn “tim đập chân run” với hot boy nào không?

XingXing: Không, em hết rồi.

XingXing:Mùa đông năm nay đang cô đơn gần chết đây. Tim em sắp hóa thành đá rồi Minh ạ.

MingMing: Thế để anh về làm hoàng tử của em nhé!

XingXing: Đồ dở hơi này, đừng đùa như thế nữa. Em chẳng tin đâu.

MingMing: Anh có đùa đâu. Anh nghiêm túc mà.

XingXing: Nghiêm túc mà nói chuyện qua Y!M thế này à?

MingMing: Thế nói chuyện qua Y!M là không nghiêm túc hả? Nếu em thích một người em không thể gặp, em nói với người ấy qua Y!M, nghĩa là ko nghiêm túc hả?

XingXing: Kệ anh đấy. Hâm, em đi ngủ đây.

12. Chương 13

Tiếng hét của Gia Hân khiến cả nhà đều bật dậy, còn cô thì lật đật chạy xuống nhà đón anh. Cánh cửa vừa mở ra, Gia Hân cuống quýt lao vào lòng anh, khiến anh đánh rơi cả chiếc túi xách trên tay. Bố mẹ cô cũng vừa kịp xuống đến nơi, bắt ngờ chẳng kém gì Gia Hân.

- Minh đấy à, sao dạo này như gió thế, đi cũng nhanh về cũng nhanh, chẳng thông báo trước ọi người gì cả. Biết cháu về thì bác ra sân bay đón. Đi ngoài đường hôm nay chắc tắc kinh khủng nhỉ? – Bố Gia Hân cười, vỗ vai anh.

- Dạ, cháu muốn tạo bất ngờ cho cả nhà mà. Chúc hai bác Giáng sinh an lành, đêm nay chắc cháu phải quá giang nhà mình rồi.

- Thành bé này, khách sáo quá! Từ bé đến lớn cháu ở nhà hai bác suốt rồi còn gì, hưởng hồ bầy giờ... - Mẹ Gia Hân nhìn anh với ánh mắt đầy ẩn ý, rồi với tay xách đồ cho anh. – Muộn rồi, đi máy bay cả ngày chắc mệt lắm, thôi đi nghỉ đi, có gì mai hai đứa tâm sự sau!

- Bác ơi, đêm nay... cho cháu ngủ trong phòng Gia Hân được không ạ? – Không kịp để bố mẹ cô từ chối, anh nháy mắt chắc chắn – Bọn cháu hoàn toàn trong sáng mà, cháu sẽ mở cửa phòng ạ, hai bác yên tâm.

....

Phòng Gia Hân.

- Anh lắm trò thật đấy hihi! Hóa ra hôm nay em gọi cho anh không được là vì anh đi máy bay về Hà Nội ư? Lúc này anh gọi cho em là ở sân bay Nội Bài à?

- Uh haha. Không cho em biết trước còn để em học bài, cho em biết trước em lại ngồi chờ anh về, chẳng làm được gì đâu mà.

- Đồ hâm.

- Cái gì cơ, nhắc lại xem nào! – Minh giơ tay chuẩn bị cốc đầu Gia Hân.

- Nhất Minh, em yêu anh!!! – Gia Hân nhảy lên người anh, ôm chèo lấy cổ anh – chàng trai 1m80 của cô.

- Cửa đang mở đấy! – Minh ôm lấy cô, nhắc nhở. – Không sợ à?

- Kệ kệ kệ, em mặc kệ.

- Anh có nên tính lời tỏ tình này là an ủi anh, thương hại anh không?

- Không, không, em nói thật mà. May quá, đúng 12h này hihi.

Lúc nói câu này, ánh mắt Gia Hân long lanh, hai má đỏ ửng vì ngượng ngùng, vì hạnh phúc. Dáng vẻ chân thật ấy của cô khiến lòng Minh mềm lại, anh thả cô xuống đất, ôm ghì cô vào lòng, thì thầm bên tai cô: “Thật ra, cho dù câu trả lời của em có như thế nào, anh cũng bằng lòng tiếp tục yêu em.”

- Như thế không công bằng đâu. Từ bây giờ, em sẽ yêu anh giống như anh từng yêu em cơ. Không được trọng nam khinh nữ, tình yêu cũng phải công bằng cơ.

13. Chương 14

- Uh. – Minh thơm lên trán Gia Hân.

Đêm hôm ấy, hai người ngồi bên nhau, nói chuyện suốt đêm. Có lẽ đây là đêm giáng sinh tuyệt vời nhất mà Gia Hân từng trải qua trong suốt 20 năm cô có mặt trên đời. Cô thì thầm bên tai anh rằng anh chính là món quà giáng sinh ý nghĩa nhất, ấm áp nhất, an lành nhất đối với cô trong mùa giáng sinh năm nay. Minh bật cười, với tay mở laptop, click một file chương trình mang tên cô. Từng bông tuyết bay nhảy trước mắt Gia Hân, thật và sống động đến nỗi Gia Hân đưa tay lên màn hình trong vô thức, cố gắng cảm nhận hình thù của bông tuyết. Những bông hoa tuyết trắng tinh, nhỏ xíu dần dần xếp thành tên hai người trên màn hình, khiến mắt Gia Hân ướt ướt. Chưa hết, Minh còn cho cô xem một video clip anh làm cho riêng cô, cầu kỳ đến mức làm Gia Hân không thở được.

Cứ qua thêm một ngày mới biết thế nào là yêu

Một ngày trôi qua vội vã nhưng trong anh rất nhiều điều

Những suy nghĩ trong anh cứ lớn lên từng phút

Cứ lớn theo từng ngày khi anh được ấm áp bên em

Những suy nghĩ trong anh, giờ đang chia làm hai

Một nửa trong anh từng nghĩ chúng ta sẽ bên nhau trọn đời

Nhưng nếu lỡ một ngày, em nói lời chia tay

Anh sẽ thế nào đây? Anh sống thế nào đây?

Hãy để cho anh được yêu, yêu em trong từng suy nghĩ

Dù là tưởng tượng thôi nhưng anh cũng thấy vui rồi

Đừng nói chi em ơi, tình yêu ko cần nói

Chỉ cần cảm nhận thôi nhưng anh cũng thấy đủ rồi

Nhiều khi anh từng mơ, ngồi một mình cười ngẩn ngơ

Chúng ta sẽ được sống trong ngôi nhà đầy trẻ thơ

Có khó ko em ơi, nếu giấc mơ này xa xôi

Thì anh xin được giữ giấc mơ đó

Ở trong suy nghĩ anh mà thôi

Gia Hân thích thú khi nhìn thấy một nhân vật hoạt hình nam – có kiểu tóc siêu giống Minh, ngồi ngốc nghếch cầm đàn guitar hát Suy nghĩ trong anh. Anh thì thầm bên tai cô: từng câu, từng chữ trong lời bài hát đều là những gì anh nghĩ trong nhiều năm nay, kể từ lần đầu tiên phát hiện ra tình cảm đặc biệt của mình dành cho Gia Hân. Màn hình lần lượt hiện ra những kỷ niệm giữa hai người trong suốt 20 năm, từ những bức ảnh khi Gia Hân hai tuổi, ba tuổi, lớn dần, rồi tốt nghiệp cấp hai, tốt nghiệp cấp ba. Bây giờ Gia Hân mới nhận ra, mỗi chặng đường cô đi qua đều có sự góp mặt của Minh, nhưng anh luôn âm thầm,

lặng lẽ “chờ-cô-lớn”. Gia Hân cứ sụi sụi mãi, cô không muốn khóc trong một dịp như thế này, nhưng những giọt nước mắt nào có nghe lời cô, cứ nhất định phải rơi xuống. Minh ôm chặt Gia Hân vào lòng, giữa ánh đèn ban đêm le lói hắt từ ngoài cửa sổ, anh cúi xuống đặt lên môi Gia Hân một nụ hôn ngọt ngào và say đắm.

- Em có biết tại sao anh lại chọn ngành Công nghệ thông tin, trong khi đam mê từ hồi cấp ba của anh là Nhiếp ảnh không?

- Không ạ. Em tưởng máy tính là đam mê số một của anh chứ?

- Uh, lúc học đại học, đã chọn xong ngành thì tất nhiên là anh thích Công nghệ thông tin, nhưng Nhiếp ảnh mới là tình yêu đích thực của anh – như khi em chọn giữa Kinh tế và tiếng Trung vậy. Em có nhớ tại sao anh chọn Công nghệ thông tin không?

- Em không nhớ.

- Bởi vì năm ấy, khi anh bắt đầu chọn ngành để học, có một cô bé ngốc nghếch đã buột miệng nói với em rằng, cô bé hy vọng chồng mình sau này sẽ học Công nghệ thông tin, sẽ sáng tạo ra thật nhiều game cho em trai cô ấy chơi, sẽ kiếm ra thật nhiều tiền để đi du lịch vòng quanh thế giới. Chỉ vì một câu nói của cô ấy, anh đã quyết định con đường đi cho cả cuộc đời. Em thấy đáng không?

- Em đã từng nói như thế sao, hihi, chắc lúc đấy chỉ là buột miệng thôi. Em cứ nghĩ là đến lúc học cấp ba em mới bắt đầu thích con trai học Công nghệ thông tin chứ, sau khi trót fall in love với Nhất Tiêu Nại Hà của Yêu em từ cái nhìn đầu tiên.

- Uh, em thích từ ngày xưa đấy. Mà tại sao gần đây năm mà em chưa bao giờ liên tưởng đến việc anh cũng “yêu em từ cái nhìn đầu tiên” nhỉ, anh cũng học máy tính mà?

- Không biết, không dám tưởng tượng mà, hihi. Bây giờ, anh có hối hận vì quyết định năm ấy không? Còn Nhiếp ảnh thì sao?

- Thì nhiếp ảnh vẫn là sở thích của anh mà, và em chính là người mẫu tuyệt vời nhất. Thật ra, nếu anh chọn nhiếp ảnh thì bố mẹ chắc chắn cũng không đồng ý. Thế nên cũng không hẳn là quyết định của anh bị ảnh hưởng 100% từ câu nói vu vơ của em đâu, chỉ một phần khá-to thôi.

Suốt đêm hôm ấy, hai người ôn lại không biết bao nhiêu chuyện cũ. Nói chuyện với Minh, chưa bao giờ Gia Hân thấy chán. Mãi đến gần sáng, Minh mới đỡ Gia Hân nằm xuống chợp mắt một lúc, còn anh vẫn ngồi bất động bên đầu giường, nhẹ nhàng nắm tay cô thật chặt, trong thứ ánh sáng tờ mờ, yên lặng ngắm nhìn cô ngủ.

Anh đã ngắm cô ngủ suốt nhiều năm, nhưng đây là thời khắc khiến anh hạnh phúc nhất.

Cô ấy đã thực sự là người yêu của anh rồi.

14. Chương 15

Câu chuyện được tiếp diễn vào sáng hôm sau.

Lúc Gia Hân tỉnh dậy, chỉ có mình cô trên giường. Gia Hân ngơ ngác nhìn khắp nơi, chẳng có dấu vết gì của anh. Gia Hân buồn bã nhảy vào phòng vệ sinh, lẩm bẩm: “Hóa ra chỉ là mình mơ ư? Nhớ anh ấy đến mức gặp ảo giác thế này cơ á?”. Vừa ngẩng mặt lên thì nhìn thấy anh trong gương, aaaaaaaaaaaaaaaaaa, cô lại hét lên, lại nhảy lên ôm chầm lấy anh. Hai người cứ ôm nhau quay vòng vòng một lúc như thế, Minh trên cô:

- Anh từng chứng kiến em kích động vì người khác nhiều rồi, bây giờ mới có vinh dự được em kích động vì anh, cảm giác...cũng hơi sợ một chút đấy – Minh cười vang. – Em cũng hay ghen nữa, chắc sau này anh phải đeo biển trước ngực “Con gái xin đừng đến gần tôi” nhỉ?

Gia Hân buông anh ra, đánh khê vào người anh, “Đáng ghét!”, rồi như sức nhớ ra điều gì, cô lại hỏi:

- Anh đi đâu thế?
 - Đi nói chuyện với bố mẹ.
 - Hihi, nghe anh gọi bố mẹ em là “bố mẹ”, thích quá đi!
 - Bao nhiêu năm qua, lúc nói chuyện với em, anh vẫn gọi như thế mà, chẳng qua bây giờ, khi thân phận đã khác rồi, tự dưng em mới để tâm, mới thấy hạnh phúc thôi.
 - Uh, phải rồi hihi. Bao giờ anh lại đi?
 - 10h sáng nay.
 - Anh đùa em á? Quá đáng, 12h đêm về đến nhà, 10h sáng bay. Anh là siêu nhân đấy à? Em tưởng anh nghỉ phép đến hết tháng 12 cơ mà.
 - Thứ nhất, anh mà ở nhà thì làm sao em dating với anh Tài chính tiền tệ được, em không học được, bố mẹ lại mắng anh. Thứ hai, tại lúc anh quay về Pháp, chán quá đi làm luôn, sắp lại xếp anh đi công tác California. Anh thấy em tội nghiệp quá, mấy ngày này toàn ngồi chơi với Facebook, vật vờ ôn thi, không nỡ để em đón Giáng sinh một mình, nên mới tranh thủ bay về một chuyến. Bay về chỉ để nghe ba chữ tối qua em nói thôi, nghe xong rồi thì phải đi thôi, biết làm thế nào bây giờ? – Minh vừa nói vừa đưa tay vuốt tóc Gia Hân.
- Nghe anh nói thế, Gia Hân thở dài thườn thượt. Nhưng biết làm sao được, anh là người đã đi làm, đâu có nhiều thời gian dành cho cô được. Anh đã hết lòng vì cô lắm rồi. Thương anh quá, trong vòng mấy ngày mà phải ngồi máy bay liên tục. Gia Hân ngoan ngoãn ôm chặt lấy cánh tay anh, trong khi Minh lại cố giấu nụ cười. “Đấy, lại thương anh rồi, ngoan thế haha.”
- 9h sáng. Sân bay Nội Bài.
- Bố Gia Hân đưa Minh ra sân bay, cô cũng bám đuôi theo anh. Lúc tiễn Gia Hân về, Minh cầm tay cô dặn:
- Ở nhà học hành chăm chỉ nhé! Nhớ nguyên tắc Eat that frog anh dạy em nhé, coi Tài chính tiền tệ là con ếch xấu xí nhất, vượt qua được nó thì em không sợ gì hết. Anh treo giải thưởng nhé, khi nào có điểm nhớ báo anh biết, Tài chính tiền tệ mà được điểm A, anh sẽ về với em ngay.
 - Thôi, không cần đâu, nhìn anh vất vả em thương anh lắm. Đi đi về về suốt. Em sẽ treo giải đến Tết âm lịch nhé, Tết về phải dành thật nhiều thời gian cho em.
 - Ở nhà phải ngoan ngoãn. Chỉ được nhớ anh thôi, không được “xúc động” khi gặp lại bất cứ “cơn gió lạ” nào, toàn “cơn gió độc” đấy, phải biết bảo vệ trái tim của em, biết chưa? Mà lúc nào nhớ anh quá thì cũng đừng khóc nhé, không bố mẹ lại mắng anh ăn trộm trái tim con gái bố mẹ đấy.
 - Em biết mà. Em biết mà!
- Minh cười hiền, đưa tay xoa đầu cô người yêu bé bỏng, trong khi nước mắt Gia Hân đã sắp trào ra đến nơi.
- Thôi nào, anh bảo đừng khóc cơ mà.
 - Em có khóc đâu.
 - Gia Hân...
 - Huh?
 - Ko được huh, phải “Dạ” chứ! – Minh chau mày.
 - Gia Hân...
 - Dạ.
 - Không có gì đâu, chỉ là anh muốn gọi tên NGƯỜI YÊU ANH thôi.
 - Thế em cũng phải gọi. Nhất Minh Nhất Minh Nhất Minh..
 - Ôi, sao thế, anh đây?

- Eo ơi sến quá haha.

Gia Hân phá lên cười, hạnh phúc thấy mình nhỏ bé trong vòng tay anh. Cô nhón chân lên, một nụ hôn trượt nhẹ trên má Minh.

20h30' 25/12/2011 – Facebook Gia Hân update một tấm ảnh chụp anh từ sau lưng, set chế độ private, chỉ mình cô đọc được.

Anh đi rồi... Và em không biết ngày anh trở về... Nhưng em biết, em phải mạnh mẽ. Vì em biết anh đang cố gắng vì điều gì.

Em thực sự rất sợ cảm giác đứng phía sau, nhìn anh đứng một mình như thế Em đã suy nghĩ thì không dám đi tiến, quyết tâm ko đi tiến, vì em sợ em sẽ khóc, vì em sợ em không kìm lòng được, nên thậm chí em đã sắp xếp kế hoạch đi chơi với chị Phương; nhưng đi được nửa đường, em lại phải quay về. Còn em, bám đuôi anh ra sân bay

Hai đứa đi bên nhau, nhưng thậm chí không biết nói gì nhiều. Vì em không muốn anh “hứa”. Nhưng anh à, em biết, cho dù không “hứa”, chúng ta sẽ vẫn như bao nhiêu năm qua. À, thật ra trước kia chỉ từ phía anh thôi, nhưng từ giờ trở đi sẽ khác.

Trước giờ em luôn rất thích ra sân bay chơi, nhưng cho đến hôm nay, em mới biết cảm giác “Đi hai về một” nó hụt hẫng như thế nào!!! Một mùa đông không có anh khiến em thấy cô đơn và sợ nhiều lắm, trước kia em không yếu đuối như thế này đâu, anh chiều hư em rồi, bắt đền anh đấy. Ngồi buồn thiu dựa vào cửa kính ô tô, ngồi đúng vị trí nơi anh ngồi, nhìn ra cửa sổ, nghĩ ngợi không biết lúc này anh đã nghĩ những gì.

Ở bên ngoài trời lạnh vô cùng!!!

Anh mặc ấm vào nhé *ôm ôm*.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hay-nam-lay-tay-anh>